

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 2. Causæ aliæ in Occitania pertractatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

hil agere, obsidionem solvere co-
ctus est.

Sæcul. XIII.
A. C. 1211.

Exinde Episcopus Cadurcensis ad
Montfortium venit, a viris præcipuis il-
lius Regionis missus; rogabant vero, ut
urbem suam, hucusque Domino suo Co-
miti Tolosano subjectam, occuparet.
Montfortius igitur Cadurcum intrans ho-
norifice exceptus est; sed aliæ urbes,
ab eo ad deditionem antea compulsæ,
deficiebant, & Crucigeri, post præstitu-
tum dierum numerum, domum conce-
debant, nam editum militandi votum
ad sex hebdomadarum spatium restrin-
gebatur. Quæ duo mala toto hujus
belli tempore Ducem expeditionis sæpe
vexarunt. Sequenti hyeme Guilielmus, *Petr. c. 38.*
Archidiaconus Parisiensis, & Jacobus Vi-
triacus Parochus Argenteliæ, jubente
Episcopo Uticensi, Summi Pontificis Le-
gato, Fideles ad suscipiendam contra
Hæreticos Crucem suis concionibus ex-
citarunt, ac Franciam & Germaniam
peragrantes, tantæ hominum multitudi-
ni Crucem militiae sacre præbuerunt, ut
pœne fidem superet.

§. II.

*Causæ aliæ in Occitania per-
tractatæ.*

Eidem Episcopo Uticensi, Sacre Sedis
Q 2 Legato

Sæcul. XIII, Legato, intra hunc annum diversa man-
 A.C. 1211. data, ad res Occitaniæ spectantia, Papa
 perficienda commisit. Anno autem su-
lib. 13. ep. 88. periore Innocentius Papa jusserat Lega-
 tos suos querelas discutere, adversus
 Archiepiscopos Narbonensem & Augu-
 stæ Ausciorum motas, atque, quod Ca-
 nones præcipere viderentur, decernere.
 Sedem Archiepiscopalem Narbonensem
 tenebat Berengarius, olim Episcopus I-
 lerdensis, annis abhinc aliquot avaritiæ,
 & in officio sacerdotali teporis, coram
 Pontifice accusatus. Hoc autem anno
 millesimo ducentesimo undecimo, lite-
 ris ad Archiepiscopum Ausciensem, no-
 mine Bernardum, datis, Papa hortatus
 est; sponte Episcopatum abdicaret, tum
 quod implendo muneri Pastoralis idoneus
 non esset, tum quod Ecclesiæ suæ, sive
 sæcularia sive spiritualia spectarentur,
 plurimum nocuisset. Quippe publice
16. ep. 3. accusabatur, quod Hæreticis faveret,
 lusu tempus perderet, res Ecclesiæ pro-
 digeret, Simoniacus quoque esset, ac per-
 jurus, & usque adeo incontinens, ut in-
 cestam quoque Venerem admittere non
 perhorresceret. Simul Papa Episcopo
 Uticensi & Abbati Cisterciensi, Legatis
 suis, scripsit; suaderent huic Archiepi-
ep. 33. scopo, ut loco & Dignitate cederet. His-
 dem per Epistolam aliam præcepit; ad-
 hibitis censuris Ecclesiasticis Episcopum
 Rute-

Rutenensem ad dimittendam Dignita- Sæcul. XIII.
 tem compellerent, quod ut liceret sibi, A. C. 1211.
 ipse petitam a Sacra Sede potestatem
 obtinisset. Præterea, datis literis, Pa- ep. 34.
 pa Episcopo Uticensi præcepit; abdica-
 tionem Episcopi Carcassonenſis recipe-
 ret, eique virum maxime idoneum, præ-
 fertim iniquo hoc tempore, subrogari
 curaret.

Episcopus Carcassonenſis, de quo hic Petr. c. 42.
 mentio, erat Bernardus de Rupe forti,
 frater Guilielmi, quo nullus Optimatum
 in illa regione ferocius Albigenses tue-
 batur, contra Bernardo Episcopo Cruci-
 geris favente. Cessit Episcopus, atque, c. 60.
 ipſo Ecclesiam suam dimittente, Guido
 Abbas Vallium Sernacensium electus est,
 amicus in paucis, & arcanorum omnium
 conscius Comitis Simonis Monfortii, qui
 a tempore primæ expeditionis, anno
 millesimo ducentesimo duodecimo, ejus
 consilia secutus fuerat. Consecratus est c. 19.
 ergo Episcopus Carcassonenſis Narbonæ
 anno millesimo ducentesimo secundo, Sup. Lib.
 cum Arnaldo Abbate Cisterciensi, Sa- LXXV.
 cræ Sedis Legato, qui Archiepiscopus p. 46.
 Narbonenſis, Berengario eodem anno c. 62.
 millesimo ducentesimo duodecimo vita Gall. Chro.
 functo, electus erat. Arnaldus, hujus to. I.
 nominis secundus, Ecclesie Narbonenſi Marca Hisp.
 annis tredecim præfuit. p. 516.

Q3

Ron-

Sæcul. XIII.

A.C. 1211.

Lib. 12.

ep. 106. &c.

Sup. Lib.

LXXVI.

§. 49.

Ronquelinus Monachus S. Victoris Massiliæ, abjecta veste Religiosa, Apostata, juncta sibi amica, muliere illius Regionis nobili, cum & ipse ex illustri & potenti familia ortus esset, urbem Massiliam in suam potestatem redegerat, multorum aliorum criminum reus. Unde excommunicatus fuerat, atque hac censura in Concilio Avenionensi, a Legato Sacræ Sedis Milone, anno millesimo ducentesimo nono, celebrato, confirmata Massilia quoque & tota Regio, quæ Ronquolino parebat, Interdicto subjecta. Tandem vero ad mentem rediens, dimissa concubina, & resumto habitu Monastico, Episcopum Uticensem, Sedis Apostolicæ Legatum humiliter rogavit, ut vinculum Excommunicationis & Interdicti solveret. Legatus, postquam Ronquolini sinceritatem satis explorasset, Massilienses ab Interdicti Censura liberavit, eum vero Romam proficisci, ac absolutionem a Papa petere jussit. Ille iter in Italiam ingressus, Pisis hæsit, quod tum ob pericula latronum, vias obsidentium, tum ob male affectam valetudinem ultra pergere non posset. Ergo viros Ecclesiasticos tres cum mandatis Romam misit, qui eum absolvi rogarunt, atque etiam eidem concedi licentiam, de patrimonio suo, ut videretur, disponendi. Cur vero id expediret argumenta

menta addebant; quod Roquelinum Do-
 minum suum Vasalli unice amarent, Sæcul. XIII.
A.C. 1211.
 quod ipse Ecclesias fortiter defenderet,
 eique multo ære opus esset ad expungen-
 da debita, licentiose vivendo contracta.
 Hæ preces literis commendatitiis Abba-
 tis sui, complurium Præsulum, quin et-
 iam Episcopi Uticensis fulciebantur.
 Quibus omnibus pensatis Papa Archie-
 piscopo Pisano in mandatis dedit; Ron-
 quelinum absolveret, cui etiam potesta-
 tem fecit; cum consortibus suis fundos
 Domini & patrimonii partiretur, ea
 conditione, ut non nihil partis sibi com-
 petentis Monasterio S. Victoris confer-
 ret, & reliqua ad liberandum se ab ære
 alieno impenderet. Hæc Epistola die
 quarta Augusti anno millesimo ducente-
 simo undecimo data est.

§. III.

Beata Maria Ogniacensis.

Fulco Episcopus Tolosanus ex urbe sua
 ab Hæreticis pulsus, in Franciam se
 recepit, ac usque ad Dioccesim Leodien-
 sem pervenit, ubi Jacobo Vitriacensi in
 prædicatione piæ expeditionis operam
 junxit. Jacobus vero, Argenteliæ in
 Diocesi Parisiensi natus, ibidem Theo-
 logiæ ardenti studio vacabat, cum fama
 Mariæ Ogniacensis, mulieris singulari
 virtute. *Vit. ap. Boll. Fun. to.*
23. p. 639.